

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4556/2021
24.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милена Ивошевић адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења „Паланка – Младеново“ Бачка Паланка, кога заступа Видослав Рудић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1701/20 од 08.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 24.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1701/20 од 08.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1701/20 од 08.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П 364/19 од 02.12.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 115.400,00 динара са законском затезном каматом почев од 06.07.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 45.216,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 1701/20 од 08.03.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П 364/19 од 02.12.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног

права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. У конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити за уједначавањем судске праксе, односно новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права и у њима је изражен правни став да тужени као корисник ловишта одговара за штету коју проузрокује ловостајем заштићена дивљач на јавној саобраћајници која се налази унутар ловишта, у смислу члана 88. Закона о дивљачи и ловству. Тужени ревизијом указује на постојање другачије судске праксе. Међутим, пресуда Привредног апелационог суда Пж 2704/19 од 05.12.2019. године на коју се тужени позива не представља одлуку донету у истој правној ствари и са истим чињеничним стањем. У том предмету одбијен је регресни захтев тужиоца „Миленијум осигурање“ истакнут према туженом Ловачком удружењу „Паланка – Младеново“ за штету насталу услед саобраћајне незгоде која се догодила на јавном путу који се граничи са ловиштем, јер је током поступка утврђено да је тужени као корисник ловишта предузео све мере ради заштите имовине физичких и правних лица од дивљачи, сагласно члану 87. Закона о дивљачи и ловству и члану 3. став 1. тачка 6. Правилника о мерама за спречавање штете од дивљачи и штете на дивљачи и поступку и начину утврђивања штете, што овде није случај.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5.ЗПП, у вези члана 479. став 6. ЗПП Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.07.2019. године, а вредност предмета спора је износ од 115.400,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по срењем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић